

КОС МАРВІН

ДВАДЦЯТЬ
ДВА
ТАПІРИ

КНИГА ПЕРША

Ілюстрації Миколи Ступінського

КИЇВ 2024

УДК 599.721.591.5

М24

Кос Марвін

М24 Двадцять два тапіра. — Київ: ВД «АДЕФ-Україна», 2024. — 236 с.

ISBN 978-617-7906-60-4

Їх завжди було двадцять два. Ні більше ні менше. Це був той мінімум, за якого Група могла вижити протягом тривалого часу. У глибоку давнину люди й перші тапіри існували на рівних і навіть могли розуміти одне одного. Але потім їхні шляхи розійшлися. Людина почала підкорювати навколишній світ за допомогою сили. А тапіри вважали за краще залишитись в гармонії з природою та зосередилися на внутрішньому розвитку. У незайманих лісах, куди людині було не дістатися, вони створили Сховище, таємне місце свого проживання. Століттями їм удавалося зберігати власну таємницю. Але все змінилося, коли в нез'ясований спосіб безслідно зник один із тапірів-розвідників...

ISBN 978-617-7906-60-4

© Кос Марвін, 2024

Це перше видання із серії «Дитячі книги для дорослих». І така назва тільки на перший погляд звучить суперечливо. Адже дитячий світ зовсім не такий простий, як нам потім здається в дорослому житті. Насправді там є все те саме, що й у світі дорослих. Блискучі перемоги й нищівні поразки, щирі радощі і печалі, трагічні втрати й найщасливіші знахідки. І багато іншого, з чим ми знайомимось в дитинстві, але воно супроводжує нас усе життя. Не варто спрощувати дитячий світ тільки тому, що, дорослішаючи, ми забуваємо, наскільки гострими тоді були наші відчуття і наскільки важливим нам здавалося те, що з плином часу стерлося в пам'яті. Тому й дитячі книжки не мають бути простими, а спрощеними й поготів. Тож одна з основних цілей цієї книги полягає в тому, щоб її читали не тільки діти, а й дорослі. І хоч ненадовго повертались в той дивовижний світ, де насправді все приблизно так само, як і в дорослому житті, тільки ще завжди є місце невичерпній надії, чистій любові та щирій вірі в те, що добро обов'язково переможе.

ЧАСТИНА ПЕРША

ЕЙЯ

ізкий подих вітру налетів зовсім несподівано і так само несподівано вщух. Немов він потрапив сюди помилково і, швидко зорієнтувавшись, помчав в іншому, правильному, напрямку. Небо було напрочуд чистим, жодної хмаринки. Сезон дощів цього року затягнувся, і джунглі ще не позбулися зайвої вологи. Усе навколо підсихало й насичувалося смарагдовими відтінками найрізноманітнішої рослинності. Ліани вилися де тільки можна, наче натягнуті невидимою рукою нескінченні троси, які намертво пов'язували між собою величезні дерева безкраїх лісів Амазонії. А мох здавався настільки м'яким і невагомим, наче то смарагдова хмара зачепилася за коріння дерев і зосталася лежати на землі.

І куди не кинь погляд, усюди ширився океан дощового лісу. Статус національного парку, що розкинувся на кордонах Перу, Еквадору та Колумбії, давав цим незайманим прадавнім лісам захист від вирубування. Більша частина його території лежала між двох річок, Мараньйон і Напо, одних із численних рукавів могутньої Амазонки, які тисячі років слугували надійною перепорою від непрошених гостей.

Дерева начебто змагалися між собою, хто вищий, міцніший і найдавніший та чиє коріння найдивовижніше впирається в ґрунт довкола себе, створюючи непрохідний бар'єр для нечастих мандрівників.

Але в одному місці, немов за чиймсь мовчазним наказом, вони розступалися, оголюючи довгасту й вузьку низину. Завширшки вона була метрів зі сто п'ятдесят, натомість простягалася досить далеко, поділяючи ліс на дві частини. У напрямку однієї з них із низини плавно здіймався пологий пагорб. Він вів до невеликої галявини, що з якоїсь незрозумілої причини була вільна від дерев, але водночас рясно всіяна широколистими папоротями, переховуватися за якими було одне задоволення.

І, звичайно ж, серед усієї цієї зеленої пишноти майже неможливо було розгледіти ледь помітну темну точку біля самого краю галявини.

Але при збільшенні зображення точка виявилася досить великою самкою тапіра, що протягом тривалого часу абсолютно нерухомо лежала в заростях. Ба більше, вона настільки вдало замаскувалася, що виявити її можна було, лише підійшовши впритул.

Це здавалося досить дивним, оскільки звичайні тапіри геть не найкращі майстри маскуванн. І взагалі, вони рідко водяться в цих місцях, уважаючи за краще триматися ближче до великої води. А тут до найближчої, навіть невеличкої притоки річки Мараньйон було кілька десятків кілометрів. Але найцікавіше полягало в іншому. Якби якийсь спостерігач трохи довше затримав погляд на цій представниці ряду непарнокопитних, родини тапірових, роду тапірів (якщо вже зовсім по-науковому), то дуже здивувався б.

На перший погляд важко було визначити, до якого виду вона належала — начебто схожа на звичайного рівнинного тапіра. Але, якщо придивитися, виявлялися малопомітні, але досить суттєві відмінності.

Насамперед, у неї була значно довші шерсть. Майже як у гірських тапірів, які зустрічаються лише біля підніжжя Анд. Крім того, інакший окрас. Якщо у звичайних рівнинних тапірів шерсть темно-коричнева, то в неї була значно темнішою, майже чорного кольору. Але чорним він здавався тільки на перший погляд, а насправді навіть складно було сказати, що це за відтінок. Радше якийсь оливково-сірий. І хоча здавалося, що такий темний окрас має різко контрастувати з яскравою зеленню джунглів, це виявилось хибним враженням. Розгледіти самку серед рослинності було майже неможливо. У якийсь дивовижний спосіб вона миттєво зливалася з будь-яким навколишнім середовищем. Мала трохи менше двох метрів завдовжки і майже метр тридцять у холці. Власне кажучи, нічого надприродного, адже тапіри — найбільші ссавці південноамериканських лісів. Але тут варто брати до уваги, що серед звичайних тапірів такі розміри трапляються тільки у великих самців, але ж ніяк не в самок. А найго-